

Corine Hartman

Zielloos

Het derde deel in de serie rondom Jessica Haider

Karakter Uitgevers B.V.

Midden dertig schat ik hem; een jaar of vijf, zes jonger dan ik. Hij draagt een fraai maatpak en glimmend gepoetste Italiaanse schoenen. Hij heft zijn glas, geeft mij het andere. ‘Alsjeblieft, schoonheid. De bruidegom is mijn jongste broer en dat moet gevierd worden. Ik was hier nog nooit geweest, maar het is een gezellige tent met die van kleur verspringende lampenbollen.’

‘En normaal zo lekker rustig,’ zeg ik, en ik wijs naar beneden. ‘Je moet net binnen zijn gekomen. Je schoenen zijn mooi gepoetst, maar nat.’

‘Betraapt,’ grijnst hij. ‘Ik eh... ik heb net mijn vriendin naar huis gebracht. En wat brengt jou hier?’

‘Mijn vader is pas overleden.’

Het is even stil en dan zegt hij: ‘Dat spijt me voor je.’

‘Ik hoef niet meer elke keer op bezoek bij iemand die me niet herkent, dat is ook iets om te vieren.’

Hij kijkt me polsend aan, waarschijnlijk inschattend hoe serieus hij me moet nemen. ‘Philippe van den Borghe,’ zegt hij. ‘Phil voor vrienden.’

Ik negeer de hand die hij naar me uitsteekt en ga op een bar-kruk zitten. ‘Jessica.’

‘Vind je het goed als ik naast je kom zitten?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Wat jij wilt.’

Hij ruikt uitnodigend. Naar iemand die zijn eigen koers bepaalt. Onze aandacht wordt tegen wil en dank getrokken door het bruidsgezelschap, dat de karaoke godzijdank intussen van het programma heeft geschrapt, maar waar nu het pasgetrouwde stel onder luid gejoel in elkaar verstrengeld een poging doet tot drinken.

Als de herrie verstomt, zegt hij: ‘Ik zou ook wel de hele nacht willen doorfeesten, maar ik moet morgen bijtijds weer op pad, en na zo’n dag... sorry, ik kraam onzin uit... ik ben niet gewend

aan uitzonderlijk mooi vrouwelijk gezelschap. Ben je model?’ Hij snuift even vlak bij mijn nek. ‘Het gezicht van een exclusief parfum?’

Ik neem een flinke slok whisky en vertel hem dat ik de lead-zangeres van een achtkoppige jazzband ben. ‘Met een onbedwingbare behoefte af en toe uit de band te springen. Naar een café gaan bijvoorbeeld, en zien wie mijn pad kruist.’ Ongegeneerd laat ik mijn blik over zijn lichaam gaan. Dat ziet er stevig en krachtig uit. Ik drink de laatste slok uit mijn glas, terwijl Philippe vertelt dat hij een open relatie heeft en niet zou willen rui- len met zijn broertje.

Ik besef weer waarom ik hier graag kom: een kroeg met gasten zonder verplichtingen, zonder ingewikkeld gedoe. Een fantastische nacht en dan adieu. Ha! Misschien is hij zelfs in voor het ruigere werk. Niet opnieuw een nacht in de werkplaats of dood- vermoeid in slaap vallen en terecht komen in de nachtmerrie waarin ik moet toekijken hoe Brezinger mijn zoon martelt. Ik laat me van mijn barkruk zakken. Een beetje wiebelig pak ik zijn arm vast. Heb ik de whisky te snel opgedronken?

‘Hé, Phil-voor-vrienden, ga je mee?’ vraag ik. ‘Ik vind het knap warm hier.’

‘Prima.’ Hij knikt. ‘Ik kan ook wel wat frisse lucht gebruiken.’

Ik grijns veelbetekenend naar Alain en dan glippen we snel naar de uitgang.

Mijn hoofd in mijn nek gooiend zuig ik de ijzige vrieskou in mijn longen, maar als ik mijn ogen daarbij sluit voel ik me dui- zelig. Philippe neemt mijn gezicht tussen zijn handen en kust me. ‘Dat heb ik al willen doen vanaf het moment dat ik je zag,’ fluistert hij. ‘En meer. Zeg dat je mij ook wilt.’ Hij slaat zijn armen om me heen.

‘Liefst hier, ter plekke.’ Mijn benen lijken ineens loodzwaar en ik klamp me aan hem vast.

‘Ik zal je niet teleurstellen,’ verzekert hij me.

Ik begrijp dat hij het goed bedoelt als hij voorstelt me naar huis te brengen. ‘Als ik graag thuis had willen zijn,’ zeg ik, ‘dan was ik hier niet geweest. Een hotelkamer en anders ga ik naar huis. Alleen.’

Hij kust me opnieuw, drukt zijn tong in mijn mond. Philvoor-vrienden smaakt heerlijk, hij smaakt naar meer en mijn hoofd tolt. Heb ik toch iets te veel coke gehad?

‘Oké. Doen we dat.’ Hij klinkt hees. ‘Twee straten verderop links zit een klein hotel.’

Dat weet ik en dat komt goed uit, want ver lopen zie ik helemaal niet zitten. ‘Mooi zo, sterke man met je zachte stem.’ Ik probeer te bedenken waar ik in vredesnaam mijn auto heb gelaten... en zie in gedachten de parkeerplaats van het bureau voor me. Juist. Uitstekend. Tien punten. Hij heeft zijn arm stevig om me heen geslagen en dat is maar goed ook: het is glad op het trottoir en ik ga een paar keer bijna onderuit. Zoef, zo, hop mijn been onder me weg, maar hij is sterk en hij houdt me overeind. Stap voor stap, concentreren, Haider, zo moeilijk is dat niet. Lopen kun je al jaren... oeps, daar ging ik weer bijna! Grinnikend besef ik dat ik maandag lekker tegen David kan zeggen dat ik een taxi heb genomen en dat zal hij o, zo verstandig vinden!

‘Wat lach je?’

‘Om ons. Glijdend in de sneeuw.’

Verstandig. Een raar, lelijk woord, het broemt als een nerveuze vlieg in mijn hoofd, terwijl Philippe probeert sneeuwvlokken te vangen. Hij blaast er een van mijn neus. ‘Met een beetje mazzel sneeuwen we tien meter dik in, vannacht.’

‘Als je maar niet denkt dat ik me verheug op gezellig samen kalkoen eten met kerst,’ mompel ik.

3

Ik hoor muziek. Een instrument. Het geluid klinkt alsof het ver weg is. Gedempt. Cellomuziek. Als de klanken dichterbij lijken te komen, besef ik dat het Bach is. Mijn hoofd bonkt, mijn mond is droog en ik heb de neiging mijn ogen weer te sluiten. Maar er is iets verontrustends. Mijn handen. Ik wil ze bewegen, maar ze reageren niet. Het monotone geluid van een motor dringt tot me door, misschien voel ik dat nog eerder dan dat ik het hoor. Bomen en weilanden flitsen aan me voorbij en ik probeer te focussen, knipper met mijn ogen in een poging mijn blik helder te krijgen. Mijn polsen zijn aan elkaar gebonden met een tie-wrap en met een tweede bandje bevestigd aan de handgreep boven het portier. Op het dashboard liggen mijn identiteitskaart en sleutelbos, op de grond voor mijn voeten zie ik mijn leren jas en de Glock. Een navigatiesysteem. Schokkerig bewegende blauwtinten, cijfers die aangeven dat er nog twintig kilometers te gaan zijn tot de plaats van bestemming: Grootheggerlaan in Thorn. In een fractie van een seconde dringt het tot me door. De sneeuw. Philippe. Ik draai mijn hoofd naar links en kijk in zijn grijnzende smoel. De temperatuur lijkt tien graden te dalen.

‘Goedenavond, schoonheid,’ zegt hij. ‘Lekker geslapen? Nog een kwartiertje, dan zijn we er.’

‘Mag ik vragen...’ Mijn stem klinkt schor en ik schraap mijn keel. ‘Waarom?’

‘Nee.’

Met een woest gebaar ruk ik aan de tie-wraps tot het kunststof pijnlijk in mijn huid snijdt. Hij weet waar ik woon! Hoe kan dat? Denk na, Haider, denk! Ik slik een paar keer en haal diep adem. Philippe van den Borghe. Phil voor vrienden. Hij ruikt naar een mix van amber, muskus en de frisheid van pepermunt; de geur van een zelfverzekerde man, is wat ik dacht, en ik herinner me ook dat ik naar het toilet ging voor een dosis coke toen hij een drankje voor me had besteld.

De enige die ooit in mijn territorium heeft weten binnen te dringen is een van Salomons’ mannen. Salomons noemde een naam toen ik hem onder druk zette; Bruno of Braune. Een hulpje of handlanger die hij het vuile werk liet opknappen in de werkplaats. Hij is dus ook de enige die het geprepareerde lichaam daar heeft gezien. Is deze man...?

Ik wil je. Ik wil je hart. En meer. Liefs, BS – Brezingers Son.

Het is glad op de autobaan, de strooiwagens kunnen het winterse geweld niet aan. De man met wie ik de nacht had willen doorbrengen, heeft zijn aandacht bij de weg nodig en ik zou hem nu een doodsklap willen verkopen, zodat de auto slipt en over de kop slaat. Laat alles nu maar afgelopen zijn, hier en nu. Ik wrijf mijn koude voeten over elkaar en besef dan pas dat ik mijn laarzen niet meer aanheb.

Wie is hij?

Philippe is groter en forser dan de man die me op de begraafplaats dat hart gaf. Toch? Kan mijn herinnering aan dat moment vertekend zijn? Ik zag hem in een flits, hij droeg een wollen muts en handschoenen, dat zie ik voor me, maar ver-

der... mijn gedachten waren bij mijn vader, ik was niet alert.

Ik haat het niet weten en ik haat de vernedering nog meer; ik had niet naar Alains café moeten gaan, of welk café dan ook. Ik had bij mijn zus moeten aanschuiven voor een schijf-van-vijf-verantwoorde maaltijd. Dan hadden we het samen over pa kunnen hebben. Ze is de enige die ik nog heb. En ik ben de enige die zij nog heeft. Ach wat, ze heeft een man, drie kinderen, familie van Robs kant. Ze zal het natuurlijk nooit toegeven, maar ik hoor het haar zo zeggen: wat heb ik aan een zusje dat afspraken vergeet en zich afzondert in een onneembare vesting?

‘Vertel me waar Baruch Salomons is,’ zegt hij.

‘Ba-Baruch? Wat heeft die...’

‘Jij schijnt de laatste te zijn,’ onderbreekt hij me, ‘die hem levend heeft gezien.’

‘Ik? Ik weet nergens van. Als iemand vermist wordt, moet je de politie bellen.’ Salomons. Zijn handlanger. Dus toch.

‘En jou aan de telefoon krijgen?’ Hij lacht cynisch. ‘Salomons verheugde zich op je komst en stond op het punt de deur voor je open te doen. En toen?’

‘Wij hadden een kortstondige affaire, maar ik weet niet waar hij is. Ik zweer het je.’

‘Je liegt. Hij zei dat hij van plan was je een pijnlijk lesje te leren, waarna we niets meer zouden horen van mevrouw Haider. En in plaats daarvan blijft het van zijn kant doodstil. Dat is vreemd. Waar is hij?’

‘Hij was van plan terug te gaan naar Zimbabwe. Er waren problemen met de diamantleveringen, of zoiets.’ Ik begeef me op glad ijs, hoewel de leugen redelijk vlot over mijn lippen rolt. Maar wat moet ik dan?

Ineens haalt hij naar me uit, raakt me aan de zijkant van mijn hoofd en ik schreeuw. Hij vloekt als de wagen slipt, het duurt even voor hij hem weer onder controle heeft.

Als hij uiteindelijk de auto voor de poort stilt, ben ik opgefokt. Door Bach met zijn cello's die me op de zenuwen werken, de wetenschap dat ik dit allemaal aan mezelf te wijten heb, en de loop van een pistool die op mijn pijnlijk bonkende hoofd is gericht. Ik heb last van een déjà vu waar ik niet op zit te wachten; in gedachten hoor ik de droge klik van een revolver. Ik herinner me ook hoe ik de angst voorbij was toen ik dacht dat ik mijn laatste adem uitblies.

'Sesam, open u.' Hij richt een zwart apparaatje op de poort die mensen op afstand hoort te houden. Tandknarsend moet ik toekijken hoe de handgemaakte hekwerken van mijn onneembaar geachte vesting uiteenwijken en de trotse woorden 'De Kleine Hegge' in tweeën splitsen. Hij rijdt de oprijlaan op en fluit bij de aanblik van de monumentale kasteelhoeve. 'Ik had geen idee dat zingen in een jazzband zo lucratief kon zijn.'

Je wist allang waar ik woon, eikel, hou je klotegrappjes maar voor je. Hij parkeert bij de achterdeur, stapt uit, loopt om de auto heen en opent het portier aan mijn kant een stukje. Met het pistool op mijn buik gericht, snijdt hij het bandje door waarmee ik aan de greep vastgebonden zit. 'Goed. Langzaam uitstappen,' zegt hij, 'maak geen onverwachte bewegingen, want ik beloof je: ik laat je creperen.'

In de woonkamer beveelt hij me te gaan zitten. 'Daar, op de stoel,' wijst hij met het pistool. 'Waar is je laptop?'

Ik zwijg. En mijn hart mist een slag als hij plotseling schiet. De kogel boort zich naast me in een kastwand en ik voel een scherpe pijn boven mijn oor. Een schampschot? Een houtsplinter? Warm vocht glijdt langs mijn nek, bloed druppelt op mijn witte blouse. Met mijn aan elkaar gebonden polsen doe ik een onhandige poging het bloeden te stoppen.

'Waar?'

'Onder de bank.' Ik wijs naar de plek en observeer hoe hij daar

kijkt, zijn arm eronderdoor laat gaan. Hij haalt mijn laptop tevoorschijn en klapt hem open. ‘De toegangscode?’

Die geef ik hem ook.

Zijn stem klinkt afgemeten als hij vervolgens van me eist dat ik mijn broek uittrek.

‘Wát?’ O, god... Als hij me met één vinger durft aan te raken! De vernederingen die Salomons me heeft doen ondergaan zal ik nooit, nooit vergeten en soms ruik ik nog de verschaalde bierlucht van zijn handlangers die me te grazen hebben genomen.

‘Doe het,’ beveelt hij.

‘Nee!’ schreeuw ik. Een verstikkende angst lijkt mijn keel dicht te knijpen. Ik zie flitsen voor me van de mannen, voel hun eisende handen op mijn huid, de ruwe stoten in mijn lichaam. Mijn bloed kookt. ‘Als je iets van me wilt, dan kom je dat zelf maar halen! Maar ik zweer je, geef me één kans en je bent er geweest... en anders schiet je me maar overhoop, het kan me niet donderen.’ Ik haal hijgend adem, het klamme zweet breekt me uit als ik de dreiging zie in zijn blik, die ik probeer te trotseren met alle haat en woede die ik in me heb. Hij richt het pistool op mijn hoofd, de rest van de kamer verdwijnt in een grijze mist en in gedachten hoor ik hoe in één tel alles voorbij is. Bám.

Maar er gebeurt niets. Even meen ik een aarzeling bij hem te zien en dan zegt hij: ‘Als je liegt of mijn vraag niet beantwoordt, schiet ik je knie aan flarden. Zonder waarschuwing. Er zijn ergerere dingen dan overhoop geknald te worden, dat weet jij ook. Ben ik duidelijk genoeg?’

Ik knik.

‘En mocht je je eigen leven niet al te waardevol vinden, misschien wil je dan aan dat van je zus denken. De zorgzame Suzanne uit Maasbracht, al negentien jaar getrouwd met Rob, en gezeegend met drie schatten van kinderen.’

Rillingen lopen over mijn rug. Ik voel mijn weerzin stijgen, tegelijkertijd besef ik dat ik vreselijk op moet passen.

‘In sommige beroepen,’ mompelt hij, ‘is het niet zo slim mensen te hebben waar je om geeft.’ Ik weet zeker dat ik iets van melancholie in zijn stem hoor.

‘Ik had echt al wel begrepen,’ probeer ik met een geforceerde glimlach, ‘dat jij geen vriendin of jongere broer hebt.’ Een band kweken: ik kan het minstens proberen.

‘Maar er is één persoon die wel met smart op mij wacht. Omdat hij iets van jou wil.’ Hij tuurt naar het beeldscherm en dan zegt hij: ‘Ik heb een beveiligde internetsite gevonden. Het wachtwoord?’

Ik moet het hem wel geven. Hij tikt het in en er verschijnt een arrogante grijns op zijn gezicht die ik er graag af zou slaan.

‘Kijk eens aan,’ zegt hij, ‘nu begint het ergens op te lijken... Saligia? Wat is dat voor iets? Een zwikje berichten over Salomons en zijn bloeddiamanthandel. Dus Saligia is jouw opdrachtgever; daar wil ik straks meer over weten. Maar eerst vertel je me waar Salomons is. Als je knie je lief is...’

‘Ik heb hem vermoord,’ zeg ik snel. ‘Het bewijs ligt in de oude werkplaats van mijn vader. Die net is overleden, weet je nog?’ Als blikken konden doden, zou hij nu acuut neervallen.

‘Eindelijk. De dame wordt verstandig. En de carbonado’s?’

‘Die liggen daar ook.’

4

Hij blijft op afstand, terwijl ik voor hem uit loop. De felrood gelakte nagels van mijn tenen steken af tegen het wit van de sneeuw en via mijn blote voeten voel ik de kou optrekken. Ik verwens het laaghartige spel dat hij speelt. Dreigen met mijn familie. En hij heeft iets over Saligia gelezen. Fuck!

Met een woest gebaar, voor zover dat lukt met mijn aan elkaar gebonden polsen, haal ik het toegangspasje door de gleuf, leg mijn vinger op het identiteitsplaatje en denk koortsachtig na. Heeft hij me gevolgd, eerder vanavond? Hij kwam na mij Alains café in, zijn schoenen waren nat. Vaag herinner ik me een zwerver, wankelend op zijn benen, een beweging achter een raam in de verlaten buurt van het café. Maar ik heb mijn omgeving allesbehalve scherp in de gaten gehouden en ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Waakzaamheid zou intussen toch mijn tweede natuur moeten zijn. Wat een blunder, zeker gezien het angstaanjagende feit dat ik een aanval uit onvermoede hoek kon verwachten sinds de dreiging van het rode hart. Hoe eenvoudig wil ik het mijn vijanden maken?

In de werkplaats aai ik de opgezette retriever over zijn kop. 'Je had deze indringer in zijn kuiten moeten bijten, Beau,' sis ik. 'Je bent een waardeloze hond, wist je dat?'

'Wat doe jij nou?' Philippe lacht. 'Praat je met die dode beesten?'

Zijn blik gaat verwonderd rond en ik bespeur de tegenzin waarmee hij tussen een gans en een everzwijn manoeuvreert. Mijn zenuwen zijn tot het uiterste gespannen; elke beweging die ik maak is weloverwogen, mijn blik is constant op hem gericht en intussen probeer ik me normaal te gedragen. Een tegenstrijdigheid die grote concentratie vereist.

Met een minachting die het bloed in mijn oren doet suizen, geeft hij een trap tegen Nicks retriever. 'Degene die dat beest heeft opgezet, moet een ander vak kiezen. Wat een prutswerk. Zijn kop zit raar op de romp en dat gedrocht kijkt nog scheel ook.'

Zijn zachte stem dringt vertraagd tot me door, maar als de woorden alsnog bij me binnenkomen, treffen ze me als een keiharde stomp in mijn maag. Met een waas voor mijn ogen wijs ik naar de afgeschermdde ruimte achter in de werkplaats. Naar de arm, die uit de tafel omhoog lijkt te komen; een ketting met de kostbare zwarte diamant om de vingers, een ring met een drie-karaats princess-diamant die tot halverwege de pink komt.

Zijn mond valt open, zijn blik vol afschuw gaat van Salomons' arm naar de opgezette man ernaast. Brezinger. Ik registreer het alsof ik zelf van dit alles geen deel uitmaak en het van een afstand bekijk, met een krachtige drang tot vernietiging. Ik vermoed dat het allemaal heel snel gaat, maar in mijn hoofd lijkt alles zich vertraagd af te spelen: hoe ik hem met een kreet die uit mijn tenen lijkt te komen met een krachtige jiu-jitsutrap tref. Mijn voet in zijn lies. Meedogenloos. Hij wankelt, er klinkt een schot en hij zakt door zijn knieën. Ik voel geen pijn, ben niet geraakt. Terwijl ik het geluid van de inslag in de muur vlak naast me hoor, laat ik mijn eerste aanval snel en vloeiend overlopen in

een tweede. Met mijn geknevelde handen haal ik naar hem uit, met de buitenkant van mijn rechterpols raak ik hem keihard op zijn strottenhoofd. Hij valt naar adem happend achterover. Zijn handen klauwen naar zijn keel, alsof hij de schade nog kan herstellen, iets recht kan zetten. Uitpuilende ogen staren me in doodsangst aan, terwijl hij zich gorgelend en kokhalzend tevergeefs aan het leven probeert vast te klampen.

In de spiegel van de badkamer herken ik mezelf bijna niet: zo verwilderd, mijn lange, blonde haar besmeurd met bloed. Ik voel de behoefte aan coke, maar dwing mezelf tot nadenken, terwijl ik met een mes tussen mijn knieën geklemd de tie-wrap lossnijdt. Nu kan ik mijn gezicht wassen en de wond aan de zijkant van mijn hoofd schoonmaken, die intussen is gestopt met bloeden. De huid van mijn polsen vertoont enkele oppervlakkige snijwonden en bij mijn rechterslaap voel ik nog de klap die hij me heeft gegeven, maar die heeft geen gevolgen, althans geen zichtbare. De schade valt dus mee, mits ik lange mouwen draag en mijn haar niet ga opsteken.

Ik haast me naar mijn kleedkamer, graai een paar dikke sokken uit de kast, gooi de met bloed besmeurde blouse weg en trek een trui aan. Tot mezelf komen. Kalmeren.

Dat lukt niet echt; de adrenaline giert nog steeds door mijn lijf als ik met mijn zwarte undercover-iPhone naar de werkplaats terugkeer. Ik maak foto's van Philippe en verstuur die naar Mikael Aleksy, die tot nader order mijn Saligia-contactpersoon is. In Philippes zakken vind ik een portefeuille en een uitgeschakeld mobieltje. Voor de zekerheid haal ik de accu eruit. Daarna bel ik Mikael en tot mijn opluchting beantwoordt hij mijn oproep.

'Ik heb je hulp nodig,' zeg ik. Ik heb hem afgelopen zaterdag voor het eerst ontmoet, een gentleman met donker haar tot in zijn nek en felblauwe ogen. Onweerstaanbaar, net als Alec. Na een indrukwekkende en formele kennismaking schakelden we al

snel over op een meer vertrouwde toon. Ik voelde een klik tussen ons, ik hoop dat hij die ook heeft ervaren.

Op dit moment had ik graag zijn arm om mijn schouders gewild. Even denk ik dat hij al weet wat er is gebeurd, maar dan besef ik dat alle microfoontjes en camera's zijn verwijderd. Ik ben vrij man. Vrouw. Ik heb mezelf bewezen en dat is beloond met privileges. Op mijn heup prijkt een stijlvolle tatoeage: een scorpioen als teken van mijn eeuwigdurende verbondenheid met de organisatie die me de zin van het leven heeft teruggegeven.

'Ik heb je net foto's gestuurd van een man. Hij stelde zich aan me voor als Philippe van den Borghe en zo heette hij ook volgens zijn rijbewijs. Hij was vierendertig jaar en er staat een adres op vermeld in Leuven. Hij kende Salomons, waarschijnlijk was hij een van zijn handlangers.'

'Stelde? Was? Eh... die man is dood? Begrijp ik dat goed?'

'*Stone-dead.*' Morsdood. We praten Engels met elkaar en dat werkt goed. Misschien is het een voordeel dat we allebei onze geboortetaal niet kunnen gebruiken.

'Jessica, onze organisatie is geen vrijbrief voor moord.' Hij klinkt gereserveerd.

'Dat begrijp ik, maar hij noemde de naam van onze organisatie en de regels schrijven dan eliminatie voor. Ik heb gehandeld in het belang van rechtvaardigheid.'

'Ga door.'

'Hij wist waar mijn familie woont, dreigde ze iets aan te doen en hij is hier, hier in mijn vaders werkplaats. Mijn werkplaats.'

Ik zucht diep, en hoor een mildere klank in zijn stem als hij vraagt: 'En wat wil je precies van mij?'

'Iemand die voor Van den Borghe kan doorgaan en zijn lijk vervolgens ergens ver weg spoorloos kan laten verdwijnen; we zijn samen gezien in Maastricht.' Ik leg hem uit dat hij me aansprak in Alains café, rotzooi in mijn drankje moet hebben gedaan en dat hij naar de diamanten vroeg. 'Het is niet mijn fout

dat Salomons loslippig was,' zeg ik, 'en ik ben blij dat ik degene ben die het kan navertellen.'

'*All right, I get the picture,*' zegt hij.

'Hoe noemde je laatst de dood van dat Zimbabwaanse gezin ook alweer... Collateral damage?' Ik heb daar nogal verontwaardigd op gereageerd. Saligia had meer mensen kunnen inzetten om levens te redden, maar men vond het risico te groot en was van mening dat de opdracht was voltooid. 'Misschien, Mikael, kunnen we deze twee tegen elkaar wegstrepen.'

'Ik neem aan dat je de man professioneel hebt uitgeschakeld?'

'Natuurlijk.'

Ik zet me schrap voor een afwijzing, of de noodzaak dat ik me binnen de organisatie moet gaan verantwoorden, omdat elk mogelijk slachtoffer als project moet worden ingebracht. Saligia is een perfect geolied, internationaal opererend elitekorps, geen amateurtoneelgezelschap. Maar hij zegt: 'Je bent het dus met me eens dat collateral damage soms onvermijdelijk is.'

'En zelfs fouten zijn dat. Zoals het ontbreken van bescherming, in geval van Salomons.'

'Gezien je succesvolle eerste missie en het feit dat dit daarvan een gevolg is, zal ik je deze keer ter wille zijn. *It's a deal.* Het blijft onder ons, op één voorwaarde.' Ik vraag hem welke dat is en hij antwoordt: 'Dit is absoluut eenmalig. Los van het feit dat de man je sowieso wilde overheersen, je had hem nooit de gelegenheid mogen geven iets in je drankje te gooien.'

'Dat is duidelijk.'

'Verder nog iets?'

Ik denk aan Rubens lijk, dat vrijwel in mijn achtertuin is opgedoken. Collateral damage.

'Jessica?'

'Nee, nee, verder niets.'

'Pas goed op jezelf. *Watch your back.* Doordring jezelf van het feit dat niemand te vertrouwen is.' Het is even stil, en dan zegt

hij: 'We zien elkaar binnenkort. Ik laat je weten waar en wanneer precies, maar ik kom je persoonlijk vertellen wat je nieuwe opdracht wordt. Al moeten we jou misschien even de tijd gunnen.'

'Niet nodig. Ik ga maandag ook gewoon weer naar mijn werk.'

'Mooi. Breng je je nachten nog steeds door in die werkplaats van je?'

'Hoezo?'

'Ik denk dat de nieuwe opdracht een uitdaging voor je is. Een waardoor je je 's nachts niet meer hoeft te vermaken met het opzetten van vossen en Vlaamse gaaien. Je kunt trouwens dit nummer in je witte iPhone programmeren. Als iemand het ooit zou willen traceren, zal dat tot niets leiden. Tot gauw, Jessica.'

Met een driftig gebaar gooi ik de telefoon weg. Niet omdat ik boos ben op Mikael, maar op mezelf. Ik besef dat mijn credits opraken. Vanaf dit moment, hier en nu, kan ik me geen enkele fout meer permitteren. Ik wil de beste worden in wat ik doe. Nee, dat had ik al moeten zijn. Mijn missie: afrekenen met uit-schot. Het is de reden waarom ik nog adem wil halen, dat moet ik voor ogen houden. Dat wil ik en het moet. Ik ben het aan Saligia verplicht. Maar vooral aan Nick.